

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

leden / únor 2019

Motiv z plakátu k představení Bílá velryba

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Multikulti posádka na lovu nebezpečné bílé velryby: Dramaturgyně

Markéta Špetíková o novince režiséra Michala Škočovského 4–5

Jak se herci proměňují v námořníky, odtajňuje vlásenkářka Jitka Juříková 6–7

Mezičas 1

Ze zákulisí: „Herec se musí v kostýmu na sto procent

cítit,“ říká dámská krejčová Pavlína Kočvarová 8–9

Je

Dramaturgyně Markéta Špetíková: Dva opravdu úplně nazí muži 10–11

Tomáš Šulaj: „Už jsme se před sebou svlékli do trenýrek a ani jsme se nestyděli“, rozhovor Blanky Šmejdovcové o první premiéře roku 2019 12–13

Mezičas 2

Herec Martin Hudec: „Občas si se mnou nevěděli rady“ 14–15

Bude

Představujeme únorovou novinku Kosmické jaro 16–17

„Uherskohradišťský soubor je má srdcovka,“

říká hudební skladatel Vojtěch Dlask 18–19

Mezičas 3

Dramaturgyně Iva Šulajová o Kosmickém jaru Ladislava

Smočka: „Lidi rozděluje různá úroveň myslí a srdcí.“

Lze potom vidět jednu a tutéž hru? 20–21

Program leden–únor 22–23

Počasí

Herecká předpověď počasí na dva měsíce 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdovcová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Vážení diváci,

Michal Zetel
ředitel divadla

ve hře Ladislava Smočka Kosmické jaro, kterou se souborem Slováckého divadla právě připravuji, mne mimořádně zaujalo několik vět. Snad mi odpustíte, že jsem textem hry momentálně téměř posedlý a přijmete pár úvah hrou inspirovaných. První citace je věta: „**Lidi rozděluje různá úroveň myslí a srdcí.**“ O té ale psát nebudu, protože tak na stránkách Časopisu již činí mnohem talentovaněji a přesněji Iva Šulajová, a to konkrétně na stranách 20 a 21.

Druhou tezí je jedna z mnoha replik postavy pojmenované „Pán domu“ a jeho proklamace víry, že: „**Všechno, všechno je z téhož těsta!**“ Chci tím sdělit své přesvědčení o smysluplnosti a hodnotě všech inscenací, které se pro vás, ale vlastně i pro nás samotné, pokoušíme nastudovat, a to co nejlépe, a co nejpoctivěji dokážeme. Narážím zde na to, že přestože já a můj inscenační tým s téměř celým souborem SD se právě zabýváme tematikou smyslu lidské existence a složitosti nejen lidského života v navíc brilantní, ale inscenačně a herecky náročné grotesce Ladislava Smočka, zbylí čtyři kolegové pod vedením debutujícího Lukáše Kopeckého doslova dřou na břítké komedii Dva úplně nazí muži, což se může mylně zdát jako jednodušší úkol. Není, věřte mi! Oba projekty jsou ale z **téhož komediantského těsta**, stojí hromadu práce a mají pro nás nedožrnutou cenu.

Poslední věta, která mne zasáhla, je zdánlivě banální resumé úvahy rozporuplné postavy muže nesoucího jméno Šonka, a to definitivní výrok: „**Všechno je v lidech.**“ Mohu to potvrdit a dovolte mi, abych zde poděkoval všem, díky kterým je Slovácké divadlo Slováckým divadlem. Mám báječné a mimořádné kolegy na všech pozicích: uměleckých, umělecko-technických, administrativních, provozních i výrobních. Je to ale ještě i v jiných lidech. Kdyby Uherské Hradiště nemělo dlouhodobě takové politiky, jaké má, úředníky na radnici, jaké má, a spoustu spřízněných duší, jako jsou místní učitelé, sponzoři, spřátelené dodavatelské firmy a mnoho dalších, nemuselo by být takové, jaké je, a jaké ho máme rádi.

A především je to ve vás, v divácích a předplatitelích. **Všechno je v lidech!**

A abych nezapomněl – krásný a nadějeplný nový rok nejen se Slováckým divadlem!

Bylo

Multikulti posádka na lovu nebezpečné bílé velryby

Nejen pro nově nabízené předplatné JUNIOR, v němž už jsme měli možnost zhlédnout kouzelný Poslední trik Georgese Mélièse a v němž nás ještě čeká hravá Hodina Komenského, nastudoval režisér Michal Skočovský dramaturgii románu Hermana Melvilla Bílá velryba. Tento dobrodružný příběh je určen zejména dětem od 3. do 6. třídy.

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

O Moby Dickovi slyšeli mnozí námořníci a někteří ho také spatřili. Ale jen málo z nich mělo odvahu jej začít lovit, tak hrozná pověst ho předchází. Ze souboje s tajemnou bílou velrybou (ve skutečnosti vorvaněm obrovským) totiž vyvázlo jen pár z nich. Kapitána Achaba Moby Dick kdysi připravil o nohu – a on se rozhodl zasvětit svůj život tomu, že ho dostane. Loď Pequod, které velí, mu ovšem nepatří: Pequod má lovit velryby, aby vydělala na prodeji vorvaního tuku a kostic, ne sloužit jeho pomstě. Posádka ví, že Achab nejedná správně a že je může svou zarputilostí všechny vážně ohrozit. Jenže kapitán Achab je až příliš despotický – a posádku strhne lovecká vášně...

Melvillův román Bílá velryba byl ve své době výjimečný tím, že mezi hlavní postavy patří, mimo bělochů, rovněž maorští kanibalové (Kvikveg), černoši (Flask; v knize se tato postava, jež je pro dramaturgii spojením dvou Melvillových charakterů, jmenuje Dagú), Arabové (Fedallah) nebo indiáni (Taštego). Dobové větší nově mínění považovalo lidi takového původu za méněcenné. Herman Melville je ovšem zobrazil jako rovnocenné, což vyvolávalo až znepokojivé otázky. „Jestliže všichni ukazují stejnou profesionální dovednost ve velmi specializovaném řemesle, neznamená to snad, že jsou nakonec všichni rovnoprávní a stejně schopní účastnit se lidské civilizace?“ formuluje za všechny Zdeněk Vančura.

„Lodníci, pro potřeby knihy hovořící jako shakespearovští herci, byli drsná cháska. Opilci, rváči, vyznavači Eliášova ohně, občas tonoucí, padající z ráhen, zabíjení lovenými kytovci. Pro vyšší stupeň profesionalizace mořských jatek bývali doplňováni multikulti sborem lidojedů, indiánů, Afričanů a zabijáckých Asijců, skrývaných kapitánem Achabem. Tolik umanutosti, krve a šílenství na palubě i v podpalubí!“
(Jáchym Topol)

Kapitána Achaba hraje Petr Čagánek (uprostřed). Jeho věrnou družinu tvoří zleva Martin Hudec, Tereza Hrabalová, David Macháček, David Vaculík, Petra Staňková a Pavel Šupina. Na snímku chybí ještě Štěpán Goiš. Nejblíže repríza se uskuteční 10. února od 17 hodin ve Slováckém divadle.

Jak se herci proměňují v námořníky

Na každou reprízu Bílé velryby se Tereza Hrabalová a Petra Staňková mění v muže. Z Pavla Šupiny se stává potetovaný maorský kanibal, ze Štěpána Goíše bezzubý žebrák. A všechny tyto proměny má na starosti vlásenkářka **Jitka Juříková**.

Rozhovor s ní pořizují v průběhu představení. Přerušují nás přibíhající Štěpán Goiš a Petra Staňková, nalíčení jako mrtvolky, kteří se potřebují rychle připravit na další role. Jitka mezi nimi přechází a pomáhá jim. Kontroluje, jestli mají všechno, co potřebují, nasazuje jim paruky. Zmiňuje přitom, že dnešní repríza je pro všechny obtížnější, protože od té poslední uběhly už tři týdny. A to nás teprve čeká slavnostní premiéra. Vzápětí se objevuje Petr Čagánek, z něhož se má stát šedivý kapitán Achab. A už se přichází líčit i David Macháček, ten zase pro změnu na zrzka. Když jsou všichni hotoví, je čas na otázky...

Bílá velryba je, co se týče vlásenek a líčení, poměrně komplikovaná. Zmiňovaní Petr Čagánek a David Macháček se postarší: jeden o deset let, druhý asi o čtyřicet. Co všechno takové postaršení zahrnuje?

Herci se líčí bílým líčidlem, stejně tak vlasy se stříkají bílým sprejem. Petru Čagánkovi lepím speciálním divadelním lepidlem bradku. Na odličení pak používám takovou vodičku, která lepidlo rozpustí.

Štěpánu Goišovi v roli Proroka musí chybět pár zubů. Jakou na to máte fintu?

Dřív jsme používali speciální černý lak. Ten je už teď nedostupný, takže si pomáháme černou tužkou na oči. Jde snáze odličít.

Nejzajímavější převlek čeká Terezu Hrabalovou, z níž se stane černochoch. Jak dlouho jí trvá odličování?

Terezka se odličuje dvacet minut, než je čistá. Líčidlo se totiž nanáší ve více vrstvách a má na něm ještě pudr.

Jak jsem měla možnost vidět, několik herců čekají během představení rychlé převleky a přelíčení...

Ano. První herce převléká garderoba. Petru Čagánkovi se připne dřevěná noha a pak už mu pomáhám já s bílým líčením. Hned vzápětí přichází Petra Staňková. Když nemám volné ruce, musí si herci pomoci i sami.

Kdo vymýšlí, jak se budou herci líčit? Zkoušíte více variant?

Výtvarnice si řekne požadavky a já nachystám základ. Pak to postupně vychytáváme, nějaké nápady přinesou také sami herci.

Vidět představení zezadu může být někdy zábavnější, než ho pozorovat klasicky jako divák, ostatně jsme o tom hráli inscenaci Bez roucha. Vnímáš to tak?

Ano, třeba při Fidlovačce. Davidu Macháčkovi dáme natáčky a na ně baret. Tak jde ve Fidlovačce odehrát první dějství, v němž ztvárňuje dřevorubce. To by byla podívaná pro diváky. Po svém výstupu David příběhne, sundáme baret, natáčky, lepíme vousky a je z něj baron.

Co podle tebe znamená být dobrá vlásenkářka?

Jsem ráda, když jsou se mnou herci spokojení. Pak mám i já dobrý pocit z dobře vykonané práce.

Během rozhovoru nás poslouchá David Macháček, který s nadsázkou dodává: „Hlavně, aby to nebolelo.“

Petra Staňková si v Bílé velrybě zahrála mužskou postavu.

Falešné našeptávání se loučí!

Poslední představení komedie Pierra de Marivauxe v režii Radovana Lipuse se uskuteční **v úterý 12. února od 19 hodin**. Vstupenky můžete zakoupit přímo v pokladně divadla, na telefonu 572 554 455 nebo na webových stránkách www.slovackedivadlo.cz.

Mezičas 1

„Herec se musí v kostýmu na sto procent cítit,“ říká dámská krejčová Pavlína Kočvarová

Krejčovna Slováckého divadla je velmi útulné a pozitivní místo. Velkou zásluhu má na tom i dámská krejčová Pavlína Kočvarová. Obklopena barevnými nitěmi, látkami, knihami o módě i oblíbenými návrhy kostýmů z inscenací Dalskabáty hříšná ves aneb Zapomenutý čert a Pýcha a předsudek se, jak sama říká, cítí v divadle jako doma.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Pavlína, na čem zrovna pracujete?

Máme rozdělané dvě komedie, jak my inscenacím říkáme, je to Kosmické jaro, které režíruje Michal Zetel a kostýmy dělá Zuzana Přidalová, se kterou už spolupracujeme poněkoličtější. Pak máme Dva úplně nahé muže, tam jsou taky zajímavé kostýmy, na kterých spolupracuje mladá výtvarnice Veronika Watzková, která s námi, stejně jako režisér Lukáš Kopecký, spolupracuje poprvé. Ve hře by měly být hodně „postelové akce“, tak se tomu snažíme přizpůsobit i kostýmy (směje se).

Jak vůbec funguje spolupráce s výtvarníky?

Skvělé je, když výtvarník ví, co od nás, jako realizátorek jeho představ, může očekávat. Tím pádem máme i my určité pravomoci, to znamená, že pokud si nejsme s kolegyní Drahomírou Ulmovou, která má na starosti pánskou garderobu, něčím jisté, jsme s výtvarníky v kontaktu a můžeme s nimi cokoli konzultovat. Slovácké divadlo mi v tomto umožnilo fantastickou věc, a tou je seberealizace. Cítím to tak, že například na nemoc funguje moje práce lépe, než ležení v posteli (smích).

To znamená, že se na vývoji kostýmů můžete taky podílet?

Pokud výtvarník zjistí, že švadlena je kreativní, má výsledek úplně jinou úroveň. A když je kreativní i naše spolupráce, mnohem lépe se nám všem pracuje. Kolikrát dostaneme nějaký čmáranec, který musíme umět „přečíst“ a v tom je právě ta možnost seberealizace. Myslím si, že kostýmy jsou ve Slováckém divadle na velmi vysoké úrovni.

Já mám praxi ze zakázkového krejčovství, nastoupila jsem do divadla v roce 2011 a tehdejší ředitel divadla Igor Stránský mi umožnil krejčovnu dovybavit kvalitním profesionálním vybavením, bez kterého by to nešlo.

(Paní Kočvarová předvádí speciální krejčovskou pannu z Itálie, na které se dá cokoli modelovat a tvarovat, například velikost prsou nebo výška postavy.)

... pak už stačí přijít na jednu dvě zkoušky a je to... takže vybavení je opravdu super.

Vy pracujete v divadle jako dámská krejčová, mívají herečky nějaké speciální požadavky, co se kostýmů týká?

Je to individuální, ale za ty roky už je mám přečtené, takže mrknu a hned vím (směje se). Každá to má jinak, ale samozřejmě výtvarník chce, když herec nebo herečka v podstatě prodává své tělo, aby byly kostýmy dobře padnouce, herec se musí v kostýmu na sto procent cítit. U mužů tohle není tak složité, čímž nechci pánskou garderobu nijak snižovat, ale herečkám musí kostým opravdu padnout.

Jak dlouho trvá celý proces vzniku kostýmů?

Zhruba dva měsíce, ale zažili jsme i extrém, kdy výtvarník například spolupracuje s více divadly a nemá čas dojíždět,

takže musíme konzultovat i po telefonu. Například u Bílé velryby to bylo náročné, ale zvládli jsme to.

A kdo vybírá materiály a látky? Konzultujete výběr s výtvarníky?

Nekonzultujeme, to je prim a výsada výtvarníka. On ví, co inscenace vyžaduje, má jasnou představu a té my se jako švadleny držíme.

Pamatujete si za dobu svého působení v divadle na nějakou opravdu náročnou inscenaci, která vám dala zabrat?

Nikdy nezapomenu na inscenaci J. A. Pitínského Kalibův zločin, to nás skoro stálo zdraví. Kostýmy byly velmi náročné, bylo jich hodně a byly těžké a velmi objemné. Byla tam taková speciální věc, kdy se do kostýmů vsívaly molitany, a my jsme jen šily a šily, šest týdnů v kuse. To pak potřebujete služby fyzioterapeuta (smích).

Jaká práce vás nejvíce baví? Je třeba z hlediska kostýmů nějaké historické období, které vás obzvlášť zajímá a ke kterému inklinujete?

Miluju kostýmy, kde je ženskost. Historické kostýmy, z poslední doby to byla například Fidlovačka. Na té jsem pracovala o prázdninách, kostýmy byly náročné, ale moc mě to bavilo. Dělal jsem je s Evou Jiřikovskou, se kterou už víme, co a jak. Používaly jsme krásné a drahé látky i krajky, na tuto práci jsem chtěla mít klid. Takže když jsem v červnu začala stříhat první dámský kostým, zavolala jsem vedení, že jsem v divadle, ale vyvěšuju telefon a zamykám si dveře (směje se). Ty látky byly opravdu drahé, tak jsem nechtěla být nikým rušena, aby se nic nepokazilo, i proto jsem je dělala o prázdninách.

Jsou kostýmy ke každé inscenaci původní nebo čerpáte i z takzvaného divadelního „fundusu“?

Z fundusu se občas bere, ale spíš pánská klasika. U dámských kostýmů to vždycky úplně nejde.

(Prohlížíme si návrhy kostýmů k inscenacím Dva úplně nahé muži a Kosmické jaro a debatujeme nad nimi. Zrovna dorazily „čerstvé“ látky ke druhé jmenované inscenaci, hned se na ně „vrháme“ a diskutujeme... Je to obohacující a velice zajímavá debata, při které se leccos dozvídám o tom, jak vzniká výtvarná stránka inscenace... Po několika minutách skoro zapomínám na čas a zjišťuju, že krejčovna Slováckého divadla je velmi pozitivní místo.)

Co vás na práci v divadle baví?

Nejedu do práce, ale jedu do divadla, to je diametrální rozdíl, cítím se tady jako doma. Je to zvláštní, ale úplně nevím. Rodiče divadelníci nikdy nebyli, ale mě to k divadlu z nějakého důvodu táhne. Do divadla jsem se dostala tak, že jsem se prostě jednou přišla zeptat na vrátnici, jestli někoho nehledají. Tehdy nehledali, ale za půl roku už bylo všechno jinak (úsměv). Jednoho dne jednoduše zazvonil telefon a bylo to. První spolupráce byla inscenace Radka Balaše Sugar (Někdo to rád horké). Jolana Schofieldová Izbická tenkrát dělala kostýmy... Od té doby pokaždé, když vezmu ve Slováckém divadle za kliku, je to pro mě výzva. Svou práci opravdu miluju.

Pavlína Kočvarová

Vyučila se v OP Prostějov, zažila pásovou výrobu i podnikání, v Uherském Hradišti měla svůj vlastní krejčovský salón, který si otevřela hned po revoluci. Spolupracovala i se studenty Střední uměleckopřemyslové školy v Uherském Hradišti. Jeden ze studentů se s návrhy, které vyrobila, úspěšně zúčastnil soutěže pro začínající módní návrháře VAN GRAAF Junior Talent pořádané v rámci prestižní přehlídky luxusní módy Mercedes-Benz Prague Fashion Week.

Je

Dva opravdu úplně nazí muži

Alain Kramer je prototyp úspěšného pařížského advokáta. Vede velkou advokátní kancelář, má skvěle zařízený byt, patřičně „chlapské“ záliby (třeba drahá auta), manželství s osteopatkou Catherine se alespoň doposud jevilo jako vydařené. Když se však jednoho dne probudí vedle svého kolegy a když se jako jediné logické vysvětlení zdá to, že spolu spali, roztočí se sled událostí, který Kramera donutí vážně pochybovat o své vlastní identitě...

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

To je v kostce výchozí moment komedie Dva úplně nazí muži, kterou pro Slovácké divadlo připravuje režisér Lukáš Kopecký. V duchu situačních komedií se vše náležitě zamotává. Do bytu vchází Catherine a lež se vrší na lež. Obvyklý komediální kolotoč tentokrát koření okolnost zřejmá už z názvu hry: dvě mužské postavy vystupují na jevišti nahé. Zprvu herci samozřejmě zkouší oblečení. Společně s režisérem hledají rafinované způsoby, jak zakrývat choulostivější tělesné partie. Ve vyhrocené chvíli se hodí všechno, co dala autorka výpravy Veronika Watzková k dispozici. A to skutečně všechno. Ať už je to polštář, časopis, závěs, autíčko na ovládání, láhev na sifon nebo třeba puška. Během čtvrtého týdne zkoušení se hlavní protagonisté Tomáš Šulaj a Pavel Šupina „hecnou“ a začínají zkoušet jen v prádle. Samozřejmě se ukazuje, že ne všechno kryje tak, jak by bylo potřeba. Když Pavol Seriš, který pomáhá s pohybovou složkou inscenace, předvádí Pavlu Šupinovi, jak se pohybuje po jevišti – a co by bylo případně vidět, přestává Pavel Šupina chtít v inscenaci hrát. „Fáze nahoty“ nás zatím čeká. Co přesně tedy na jevišti Slováckého divadla uvidíme, zatím není jisté.

Hra o mužské identitě

Novinářka Silvie Lauder nazývá muže „novým slabším pohlavím“. Muži páchají sebevraždu čtyřikrát častěji než ženy. Častěji, než ženy, také upadají do závislosti (95 % patologických hráčů jsou muži, 70 % lidí závislých na drogách jsou muži), nestarají se tolik o své zdraví, a proto v průměru umírají o několik let dříve než ženy. České soudy doposud svěřovali děti rozvedených rodičů z 90 % do péče jejich matek. Označení „nové slabší pohlaví“ je tedy nabílední. Ve hře Sébastiena Thiéryho, jednoho z nejuváděnějších současných francouzských dramatiků, muži také vystupují jako to slabší pohlaví. Alain Kramer a Nicolas Prioux se vedle sebe probudí nazí a jediné logické vysvětlení je, že spolu spali. Jenže ani jeden z nich si to nepamatuje. Udrží si důvěru ve vlastní identitu?

Režisér Lukáš Kopecký s výtvarnicí Veronikou Watzkovou chtějí ve výpravě co nejvíce tematizovat svět advokáta Alaina Kramera, který je zprvu ryze machistický. Dosahují toho volbou barev (černá, zlatá, červená), rekvizit (sbírka luxusních hodinek) i celkovým přepychovým vyzněním scény.

Dva úplně nazí muži
Překlad: Kateřina Neveu, režie: Lukáš Kopecký, výprava: Veronika Watzková, hudba: Mario Buzzi, pohybová spolupráce: Pavol Seriš, dramaturgie: Markéta Špetíková
Premiéra: 12. 1. 2019

„Ten zadek bude vtipný. Je otázka, jak moc ho chceme otvírat.“

Pavol Seriš o zadku Pavla Šupiny

„Zkoušíme Dva nahé muže, jako dva úplně nahé muže. Prosíme tedy o přizpůsobení teploty na jevišti.“

inspicient Štěpán Goiš v hlášení, které inspicienti vypracovávají o každé zkoušce pro vedení divadla

Je

Tomáš Šulaj: „Už jsme se před sebou svlékli do trenýrek a ani jsme se nestyděli“

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Už brzy se na jevišti potkají herci Tomáš Šulaj a Pavel Šupina jako Dva úplně nazí muži, a bude to jízda. Spoře oděni potěší oko každé dámy a pánům i dámám bezesporu polechtají bránice. Společnost jim budou dělat dvě skvěle herečky, Petra Staňková a Klára Vojtková. Brilantní komedie francouzského autora Sébastiena Thiéryho vstoupí na jeviště Slováckého divadla v sobotu 12. ledna. Režie se ujal Lukáš Kopecký.

Jaký jste měli pocit po prvním přečtení textu?

Tomáš Šulaj: Že to bude velká legrace. Já tu hru znal už dřív, a musím říct, že jsem se už dlouho při obyčejném čtení, tak dobře nebavil, jako u nahých mužů. Myslím si, že je skvěle napsaná, a v kombinaci s lechtivým tématem a nahotou na jevišti by to mohl být dobrý start do nového roku. Jsme v současné době ve fázi zkoušení, tak bych to nerad zakřikl, ale pokud se vše podaří, tak jak chceme, tak se mají diváci na co těšit.

Pavel Šupina: Musím se přiznat, že jsem byl poněkud nedočkavý a text si opatřil už před první čtenou. Sice jsem ho nestihl celý dočíst, ale i tak jsem se mohl potřhat smíchy. Četl jsem si ho ve volných chvílích v autobusech, vlacích, na zastávkách a královsky jsem se bavil. Lidi na mě zírali a já měl chuť to číst nahlas, abych se o tu tryskající radost z absurdních situací podělil. Všechno jsem měl živě před sebou a říkal jsem si, že bych to přesně takhle svobodně vybarvené přál každému. Napadlo mě, že bychom divákům prostě jen rozdali scénáře. Rád bych se pokochal tím pohledem na hlediště, kde

se každý baví na stejné věci, ale vidí ji naprosto jinak než jeho soused. Ale to by bylo až moc jednoduché a my se musíme snažit to vybarvit pro oko a srdce každého zvlášť. Myslím si, že je to skvělý text, který má dynamiku, a i když může znít jednoduše, tak pod jeho povrchem se nalézá hodně. A já se těším na ten proces objevování.

Hra se jmenuje Dva úplně nazí muži a vy budete opravdu na jevišti nazí. Už se vám to v minulosti v nějaké inscenaci stalo?

Tomáš Šulaj: Ano stalo, bylo to naše legendární a nezapomenutelné DONAHA! Ale tam jsme se svlékali záměrně a byl to jen mžik, kdy jsme byli zcela nazí. Tady to bude mnohem déle a vlastně nedobrovolně – co se děje týče. Ale nebojte, doufáme, že nebude nic vidět. Snažíme se totiž o to, aby dva nazí muži, v tomto případě Pavel a já, inkriminované části těla dokázali různými komickými způsoby schovat tak, aby to nikoho nepobuřovalo, ale zároveň to bylo vtipné a vkusné.

Pavel Šupina: To prý budeme (směje se). Nevím, jestli volit slovo bohužel nebo naštěstí... Ale ne, nestalo. To, co se mě jevištní nahotě blížilo nejvíce, byla role kobylky ve Zlatém draku. Měl jsem na sobě dámské spodní prádlo a štekle.

Máte problém s nahotou na jevišti?

Tomáš Šulaj: Kdysi jsem měl, ale po DONAHA! už mi to tak nevadí. Musí to však být nahota, která má opodstatnění a smysl. Pokud by to byl jen nějaký samoúčelný režijní naschvál, tak bych do toho nešel. V našem případě, už podle samotného názvu, to jinak nejde. A musím říct, že kdyby režisér nechtěl, abychom byli nazí a požadoval po nás třeba, hrát jen ve spodním prádle, tak bych byl proti a hrdě bych chtěl být nahý – protože jinak by ta hra ztratila smysl.

Pavel Šupina: Nevím, ale myslím, že to brzo zjistím (směje se). Myslím, že pro herce, tedy alespoň pro mě, je otázka nahoty komplikovaná, stejně jako odpověď na tuhle otázku. Jde o intimní záležitost a herec se obnažuje dvojitě. Zbavuje obalu své city a emoce, a k tomu ještě tělo. Obojí musí mít svůj smysl a mělo by se s tím zacházet šetrně. Hodně záleží na samotném díle a tématu, které nese. Myslím, že jevištní nahota by neměla být prvoplánová, ale propracovaná a mělo by se s ní pracovat elegantně. Měla by být esteticky krásná, neměla by pohoršovat nebo vzbuzovat nechut (pokud to není záměr), a měla by nést nějaké tajemství. Ne vždy musí jít všechno vidět, že jo, některé... no... věci by měly být přístupné jen galánkám, že jo (směje se).

Dva úplně nazí muži je absurdní komedie. Jaký je váš vztah k humoru?

Tomáš Šulaj: Miluju humor, patří k životu, nedovedu si bez legrace život představit. A je skvělé, že díky svému povolání tu legraci mohu předávat dál. V dnešní hektické době je třeba se odvázet, udělat si legraci z okolí, a hlavně sám ze sebe. A tak nějak doufám, že když s Pavlem dokážeme vlézt nazí do postele a ještě před lidmi, tak tím dokazujeme, že tu správnou „čurinu“ umíme udělat a třeba ji i předat dál.

Pavel Šupina: Navýsost pozitivní! Navíc tento absurdní humor je mi víc, než vlastní! Ovšem, není jednoduché jej funkčně tvořit. Už jsem poznal, že když se ode mě očekává, že budu zábavný a vtipný, stane se pravý opak. A režijní poznámku tohoto typu už mám za sebou. Takže se mám já i diváci, na co těšit, bude to obrovské překvapení (směje se).

KRAMER
majitel advokátní kanceláře

PRIoux
jeho podřízený

**Inscenace bude první novinkou roku 2019.
Jak se těšíte na příští sezonu?**

Tomáš Šulaj: Těším se moc, myslím, že letošní repertoár je obzvláště vypečeně dobrý a diváci si na něm pochutnají. Jsou tam všechny žánry a dle mého názoru divácky velmi zajímavé tituly. Zatím se nejvíce aktuálně těším na nahé muže, protože při vaření této komedie používáme nejvybranější suroviny, tak jsem zvědav, jak bude chutnat.

Pavel Šupina: Je to má první sezona ve Slováckém divadle a vlastně v divadle vůbec. Těším se. Očekávám, že si neodpočinu a budu se moci podílet na všem nově vznikajícím, k čemu dostanu příležitost. Jsem jako houba – nasávám. Nasávám zkušenosti, atmosféru, souborovou energii, radost z toho, co dělám, nové zážitky a když na to přijde, tak i trošku vinka (úsměv).

Na jevišti se potkáte poprvé. Jak se vám zatím spolupracuje?

Tomáš Šulaj: Velmi dobře. Pavel je talentovaný mladý herec, nechybí mu odvaha, jde do všeho po hlavě, a to jsou výborné předpoklady, aby to snad dopadlo dobře. Mimochodem, už jsme se před sebou svlékli do trenýrek a ani jsme se nestyděli (smích), takže jen tak dál. Ale nesmím zapomenout na naši dámskou část – Klára a Petka. Jsme tam jen čtyři a moc si rozumíme. Je to fakt dobrá práce.

Pavel Šupina: Už jsem měl tu čest se s Tomem setkat ve dvou mých záskocích (Kříž u potoka a Mnoho povyku pro nic). Ve druhém zmíněném jsem s ním měl dokonce i krátkou scénu. Ovšem v celém procesu se setkáváme prvně. Je to obrovská zkušenost. Tom je neskutečný. Od malička jsem jej obdivoval z hlediště a teď, ještě o to víc, jej obdivuji z jeviště. Myslím, že kdyby to hráli dva Šulajové, hra je do týdne hotová (směje se). Tom je na jevišti jako doma. Já se plácám sem a tam, nevím, co dřív, je toho na mě hodně a tenhle žánr je pro mě novou zkušeností. Sbírám a snažím se rozehrát veškeré impulsy, které od něj získávám. Zároveň ale vím, že já sám je vysílám minimálně, protože jsem svázaný textem, prostorem, no prostě novou nepoznanou zkušeností a Tom si zatím musí hodně pomáhat sám. Věřím ale, že zanedlouho se otkám a vznikne funkční a vtipný dialog, který si já, Tom i diváci společně užijeme. Zkoušení s Tomem i Klárkou a Petkou je radost. Zažívám krásný a plodný zkušební proces a doufám, že jeho výsledek bude stát za to.

Mezičas 2

Herec Martin Hudec:
„Občas si se mnou nevěděli rady“

Herec Martin Hudec patří k nejmladším tvářím Slováckého divadla. Momentálně jej můžete vidět v inscenacích Večer na psích dostizích, Fidlovačka, Kříž u potoka, Mnoho povyku pro nic a v novince Bílá velryba. V únoru čeká mladého sympatického herce další premiéra, Kosmické jaro v režii Michala Zetela.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Martine, se Slováckým divadlem spolupracuješ od roku 2015, ve stálém angažmá jsi od roku 2016. Prozrad', co tě přivedlo do Uherského Hradiště a vůbec k divadlu?

K divadlu jsem poprvé přičichl na Gymnáziu Andreja Vrábla v Levicích. Začal jsem tam navštěvovat divadelní kroužek, ve kterém jsme připravovali každý rok představení pro nové studenty. Předcházela tomu doporučení mých pedagogů, kteří si se mnou, a mým sousedem v lavici (Adamem Mašurou, dnes působícím v divadle Husa na provázku), občas nevěděli rady. My jsme je teda mnohem raději bavili, než zlobili, jen občas nezbyl čas na to učení. Následovala ještě celkem klikatá cesta, než jsem se rozhodl, že bych se chtěl divadlem živit a přihlásil jsem se na JAMU. No a hned napodruhé to vyšlo. Do Uherského Hradiště mě pak přivedla právě láska k divadlu, a tak trochu Michal Zetel. Musím se přiznat, že o Slováckém divadle jsem toho mnoho nevěděl, ale to se velmi rychle změnilo. A tento kraj je mi velmi blízký, pochází odsud půlka mojí rodiny z mamčininy strany.

Ty jsi vystudoval JAMU a Slovácké divadlo je, předpokládám, tvé první profesionální angažmá. Měl jsi o profesionálním divadle nějaké představy a ideály, které se příchodem do stálého angažmá změnily?

Asi jako každý student bez pořádné praxe jsem tak trochu netušil do čeho jdu (úsměv). Už jenom fakt, že člověk stojí minimálně každý druhý den na jevišti a musí podat co nejlepší výkon... přes to prostě vlak nejede. Dnes to беру jako velké privilegium. Samozřejmě schytáte nějaké to nováčkovské škádlení od ostřílených bardů, které vás ale tak nějak sblíží. Nakonec jsou to všechno příjemné změny.

Momentálně účinkuješ hned v několika inscenacích, nejnověji Bílá velryba, Fidlovačka, Kříž u potoka, Mnoho povyku pro nic, stále ještě také Večer na psích dostizích, což byla tvá první zkušenost ve Slováckém divadle. Prozradíš, která role je tvému srdci nejbližší a v jakém žánru se cítíš nejlépe?

Fidlovačka

Srdci nejbližší jsou určitě „dostihy“ jako moje první inscenace ve Slováckém divadle, a ještě nějaký čas zůstanou. Být „vhozen do vody“ se čtyřmi ostřílenými plavci, na to se jen tak nezapomíná. A žánrově je to právě tragikomedie, nejraději se směju se slzami v očích. Přijde mi to takové opravdové, lidské, prostě jako ze života.

Setkal ses už také s řadou režisérských osobností. Jaký přístup ti jako herci vyhovuje?

Každý má něco do sebe (úsměv). V tom je podle mě krása našeho povolání, ta rozmanitost přístupů. Nikdy to není stejné a při každém režisérovi se znovu učím, co znamená divadlo v jeho očích. Živelnost Aničky Petrželkové, preciznost Zdeňka Duška, zemitost Martina Františáka... všichni

mi ukázali moje limity a já jsem je snad alespoň o malý krůček posunul. Za to jim budu vždy vděčný.

V lednu startuje sezóna nová. Na jakou inscenaci by ses rád podíval jako divák a v čem by sis naopak rád zahrál?

Moc rád bych si zahrál v Přeletu nad kukaččím hnízdem, a to nejen kvůli samotnému titulu, ale také kvůli režisérovi Igorovi Stránskému, se kterým jsem dosud neměl tu čest spolupracovat. Velmi se také těším na režii Terezky Říhové, u které jsem hrál v absolventském představení v posledním ročníku JAMU, a která byla mým sparing partnerem při psaní diplomky. A trochu překvapivě pro mě jsem si nakonec oblíbil i muzikály, takže se moc těším na Chicago, ať už v roli diváka, nebo účinkujícího.

Bude

Na jeviště vstoupí hra vesmírného rozměru Kosmické jaro

Únorovou novinkou bude groteskně-nostalgická hra českého spisovatele, dramatika, divadelního režiséra a spoluzakladatele legendárního pražského Činoherního klubu Ladislava Smočka Kosmické jaro. Se souborem ji připravuje ředitel divadla Michal Zetel. Premiéra je naplánována na sobotu 2. února.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

Hra jednoho ze tří zahraničně nejhranějších českých dramatiků, po Václavu Havlovi a Pavlu Kohoutovi, známého například hrami Piknik a Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, režiséra a spoluvůdce poetiky pražského Činoherního klubu, nese název inspirovaný obrazem světově významného českého abstraktního malíře Františka Kupky. „Podobně jako Kupkovo výtvarné dílo ovlivněné přírodou nekopíruje skutečnost, ale tvoří na základě tvarových analogií nejrůznějších

struktur, rozpíná Smoček strukturu své hry od samého jádra dramatu coby zhuštěných myšlenek, až po tvorbu celých myšlenkových vesmírů,“ říká o novince dramaturgyně divadla Iva Šulajová.

„Jedná se v podstatě o grotesku, která k divákovi promlouvá v několika rovinách, ale mělo by to být každopádně i vtipné a veselé. Autor hry Ladislav Smoček pracuje podobně jako Čechov a Shakespeare a ve své tvorbě spojuje vysoké s nízkým. A je to herecké divadlo. Hra napsaná v roce 1969 byla už ve své době velmi vizionářská. U nás byla dosud uvedena jen dvakrát, a to vždy v pražském Činoherním klubu v autorově režii. První uvedení mimo její „domovskou“ scénu bude ve Slováckém divadle,“ upřesňuje režisér Kosmického jara a ředitel divadla Michal Zetel.

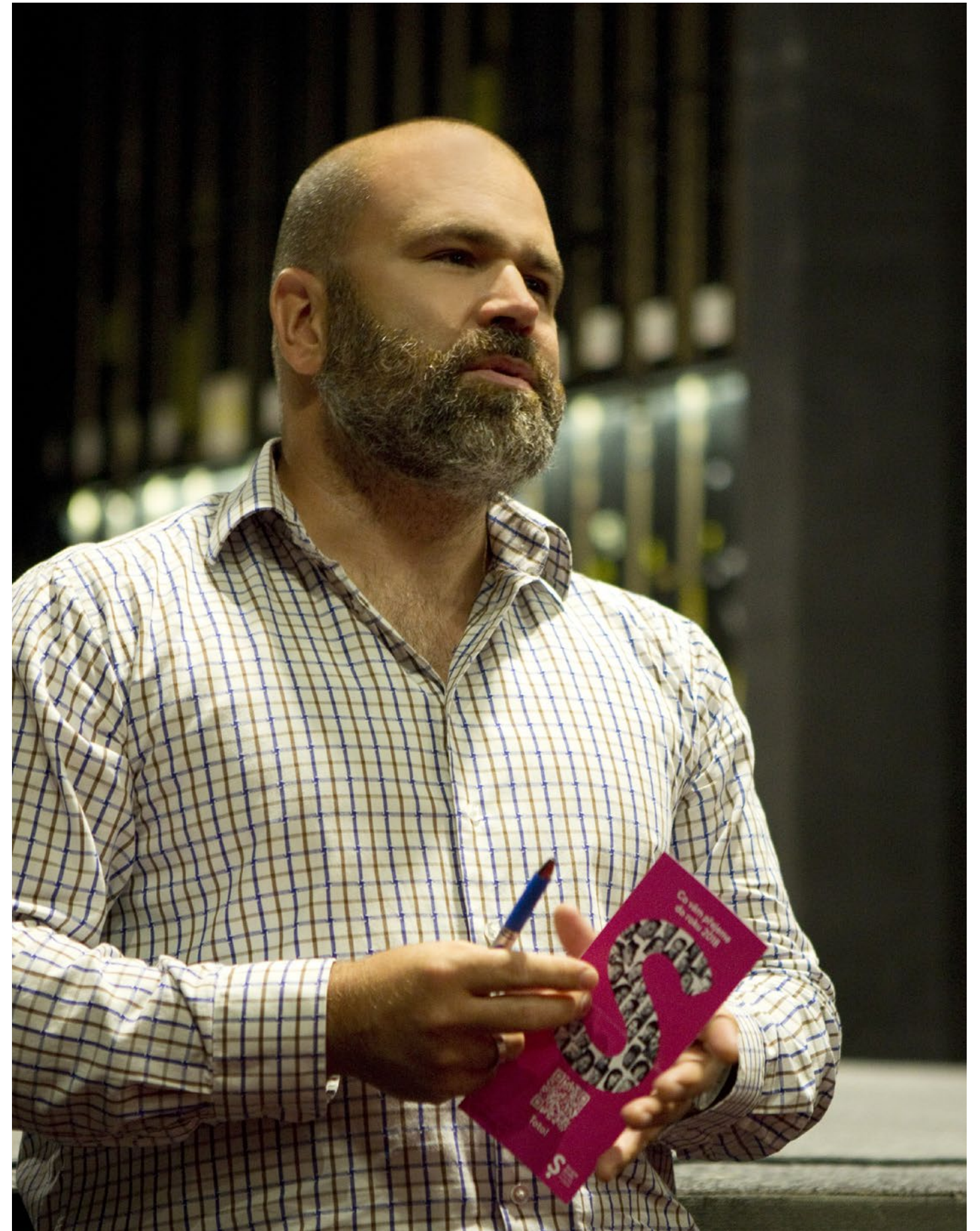
Výpravu k inscenaci vytvořila Zuzana Přidalová, hudbu složil Vojtěch Dlask, který už v minulosti s divadlem spolupracoval na inscenacích Táta, Zlatý drak a Sám na dva šéfy.

V inscenaci se představí velká část souboru, těšit se můžete na Pavla Hromádku, Petra Čagánka, Davida Vaculíka, Pavla Majkuse, Jitku Hlaváčovou, Davida Macháčka, Terezu Hrabalovou, Zdeňka Trčálka a další.

Co říká o Kosmickém jaru Slovník moderního českého dramatu

Podnětem k napsání textu byl Smočkův skutečný zážitek, když si při cestě vlakem (asi v létě 1968) povšiml nepocho-pitelné, bryskní dekonstrukce nově vystavěného domu. Text, na kterém spolupracoval s dramaturgem J. Vostrým, byl psán přímo pro členy hereckého souboru Činoherního klubu, a to v duchu zásady, že objevování hereckých možností je také „objevováním ‚možností‘ člověka“ (Vostrý 1965). V roce 1994, v souvislosti s novým nastudováním hry v Činoherním klubu, autor text revidoval a drobně přepracoval – zejména v pásmu scénických poznámek (směrem k jednoznačnější inscenační pokynům) a částečně také v několika aktualizovaných replikách. Na profesionálních jevištích byla hra – zejména z cenzurních důvodů, ale zřejmě i kvůli své strukturní složitosti – dosud uvedena pouze dvakrát (1970 a 1995), a to vždy v režii samotného Ladislava Smočka. Vzhledem k posrpnovému vývoji v roce 1968 byla první inscenace hry uvedena v odlišném historickém kontextu, než v jakém drama vznikalo. Nastupující normalizace tak měla za následek nejen poněkud vlažnější přijetí u tehdejšího publika, jež se v neklidné době dožadovalo větší aktuálnosti a angažovanosti divadla, ale záhy také došlo k nucenému stažení titulu z repertoáru, které bylo spojeno s celkovým omezením Smočkovy divadelní činnosti.

Marek Lollok, Slovník moderního českého dramatu

Michal Zetel

Bude

„Uherskohradištský soubor je má srdcovka,“ říká hudební skladatel Vojtěch Dlask

Autorem hudby k připravovanému Kosmickému jaru je český hudební skladatel, dramaturg, hudební publicista, klavírista a pedagog Vojtěch Dlask, který se po inscenacích Táta, Zlatý drak a Sám na dva šéfy vrací do Slováckého divadla letos počtvrté.

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

„Jaká bude hudba ke Kosmickému jaru, to je ještě předčasná otázka, mám v hlavě nějaké ideje, ale jsme teprve na začátku cesty,“ říká Vojtěch Dlask a prozrazuje, co jej opět přesvědčilo ke spolupráci se Slováckým divadlem. „Uherskohradištský soubor je má srdcovka, rád se sem vracím. Je to příklad toho, že dobré divadlo lze dělat i na zdánlivě kulturní periferii. Navíc řada kmenových umělců souboru jsou také ‚migranti‘, takže tu se svým severočesstvím nepocítuji nepatřičnost, jak tomu bylo například po léta v Brně,“ dodává.

V divadle stále sbírá zkušenosti

Vojtěch Dlask studoval skladbu od střední školy. I přesto, že už má kontě více než desítku hudeb k divadelním inscenacím, stále podle svých vlastních slov sbírá zkušenosti. „Jsem teprve v druhé desítce svých hudeb k inscenacím – sbírám zkušenosti. Obecně mě na hudbě pro divadlo nesmírně uspokojuje přímá emocionální odezva – to třeba v klasické hudbě nenajdete. Je to pro mě taky laboratoř – divadlo snese nízkost, ba ji potřebuje, protože v té je život – i já si troufnu použít víc zemitého, je to osvobozující,“ říká. Divadelní hudba má své specifické zákonitosti, a tak mě zajímá, jak vlastně vzniká a co Vojtěcha Dlaska při tvorbě ovlivňuje a inspiruje. „To je otázka na traktát. Co se vznikání hudby týče, většinou ze začátku sním – představuji si jednotlivá hudební čísla jako celkový vjem o atmosféře a zamýšleném vyznění s textem. Je to čas, při němž přesně cítíte, že se ještě nenapsaná hudba v představě dotýká toho bolavého anebo radostně bolavého uvnitř; to ve vás vám to řekne. Ale v téhle fázi nemusí být ještě napsaná ani nota. Někdy je to jen vágní oblak s obrazem, často mimohudebního charakteru, někdy je to útržek zaslechnuté intonace – cikánské dítě zahaleká na ulici; někdy je to melodie jako středověký cantus firmus, pár tónů, které jako kvásek potřebují vzejít. Ale to je začátek a pak přichází sitzfleisch a řemeslo. Inspirace je ale cirkusácky otřelé slovo. Pokud se něco v hlavě vzpíná, je to vždycky milost,“ uzavírá.

Vojtěch Dlask

(* 15. ledna 1979, Mladá Boleslav) je český hudební skladatel, dramaturg, hudební publicista, klavírista a pedagog. Skladbu studoval od střední školy v Praze u Jiřího Smutného. V letech 2000–2005 u Františka Gregora Emmerta v Brně. Doktorandské studium pod školitelem Milošem Štědrněm absolvoval v roce 2009 práci Symbolismus v hudbě. Byl stipendistou Českého hudebního fondu. V roce 2004 strávil svůj stipendijní pobyt v Litvě ve Vilniusu u skladatelů Rytise Mažulise, Osvaldase Balakauskase a Broniuse Kutavičiuse. V roce 2007 absolvoval studijní stáž v Estonsku v Tallinnu u skladatele Tõnu Kõrvitse. V letech 2008–2009 působil jako stážista-pedagog na Akademii umění v Banské Bystrici pod vedením skladatele Ladislava Burlase staršího. Dlask se věnuje též hudební dramaturgii a tvorbě pro divadlo. Jako notograf se podílel na vydání druhého dílu Teoretického díla Leoše Janáčka. Byl členem hudební skupiny Koistinen.

Spolupracuje například s Českou televizí, Buranteatrem, Divadlem na Orlí, Slováckým divadlem anebo Českým rozhlasem. Dlaskův kompoziční styl krystalizuje okolo roku 2005 návratem k tonální harmonii, zapojením nestandardních nástrojů do instrumentace a specifickým způsobem zhudebnění textu (rovná deklamace, více textů přes i vedle sebe, napětí mezi významem textu a zvoleným stylem hudby).

Vojtěch Dlask

Mezičas 3

Kosmické jaro Ladislava Smočka: „Lidi rozděluje různá úroveň myslí a srdcí.“
Lze potom vidět jednu a tutéž hru?

Pokud bychom chtěli pozvat diváky na Kosmické jaro, mohli bychom říci, že uvidí hru s takřka ekologickou tematikou, kde děj se točí kolem toho, zda bude nebo nebude zbourán dům v oblasti, která má být zatopena kvůli vládní těžbě. Můžeme sledovat roztodivné, pitoreskní snažení různých typů lidí se se situací vyrovnat: jedním protipólem může být lhostejnost, druhým naopak bizarní snaha po neracionálním řešení situace – spiritistická seance...

Iva Šulajová
dramaturgyně divadla

Divákovi Kosmického jara bychom také mohli říci, že onen dům před katastrofou může být metaforou světa, planety, společnosti – a nemocný Pán domu, jemuž vila patří, zase metaforou současného lidstva. Banální řeči společnosti, jež se ve vile sešla, mohou působit, jako když se tančí valčík na potápějící se lodi.

Poučenému divadelnímu divákovi bychom mohli říci i cosi o Čechovově Višňovém sadu... : „Je třeba změnit život! Ale nikdo to nedělá.“

Můžeme dále poukázat laskavému divákovi na Kupkovu optiku při zkoumání světa – napínavé časté měnění mikroskopu za dalekohled: od buněčných struktur až po planetární dálky; od „živého masa“ po abstraktní struktury tónů a barv. Od hmatatelného k nehmotnému. A přece existujícímu. I na toto bychom mohli pozvat diváka Kosmického jara. Na různé póly „lidského“ – od hmotného těla, a s ním souvisejících žádostí, až po nehmotné myšlenky vířící éterem. Na přítomnost obojího ve stejné chvíli... na snahu po zachycení okamžiku a věčnosti zároveň. Na neustálou expanzi vesmíru. Na „hard problem“ – otázku vědomí a hmoty.

To vše, a jistě ještě víc, v mnoha rovinách jednoho dramatického textu.

Laskavý divák si nepochybně vybere tu svou interpretaci a je zcela možné, a možná dokonce žádoucí, aby každý spatřil v jeden večer něco úplně jiného. Neboť, jak zní pro nás klíčová myšlenka hry: „Lidi rozděluje různá úroveň myslí a srdcí.“ Existuje jen jedna pravda, anebo má každý tu svou? Dost možná, že se o tom po zhlédnutí inscenace Kosmického jara budete s ostatními „přít“. Podobně jako my jsme se na zkouškách, v jakési prazvláštní sinusoidě střídavě rozcházeli v úhlech pohledu a zase nacházeli cestu k téměř celku. Od nesmlouvavého materialismu, přes různé duchovní a filozofické systémy, společenské tradice a náboženství, až k „čiré“ víře nepotřebující důkazů. Jako rozhádaní sourozenci jedné rodiny, ve kterých je přese všechny rozdíly týž základ. Základ lidství.

Pokud skutečně „lidi rozděluje různá úroveň myslí a srdcí“, můžeme všichni „vidět“ jednu a tutéž hru? A je-li hra modelem světa, vnímáme všichni „stejný“ svět? Anebo si jej vlastně tvoříme sami?

Kosmické jaro

Výprava: Zuzana Přidalová, hudba: Vojtěch Dlask, zvukový design: Jonáš Svoboda, dramaturgie: Iva Šulajová, asistent režie: Miroslav Lukačovič, režie: Zetel
Premiéra: 2. 2. 2019

Zahajovací zkouška inscenace Kosmické jaro

[ANOTACE]

Ladislav Smoček
Kosmické jaro

groteskně-nostalgická hra vesmírného rozměru

Hra jednoho ze tří zahraničně nejhranějších českých dramatiků (po Václavu Havlovi a Pavlu Kohoutovi), známého např. hrami Piknik a Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, režiséra a spoluvůdce poetiky pražského Činoherního klubu, nese název inspirovaný obrazem světové významného českého abstraktního malíře Františka Kupky. Podobně jako Kupkovo výtvarné dílo ovlivněné přírodou nekopíruje skutečnost, ale tvoří na základě tvarových analogií nejrůznějších struktur – od mikroúrovni buněk až po astronomické fotografie planet – rozpíná Smoček strukturu své hry od samého jádra dramatu coby zhuštěných myšlenek až po tvorbu celých myšlenkových vesmírů. Nabízí takřka čechovovské existenční otázky (vykoupit / nevykoupit, stavět / nestavět, bourat / nebourat dům?), stejně jako „moderní“ ekologická témata související s hledáním smyslu existence člověka a každého tvora na planetě či ve vesmíru. Otázky po smyslu lidského životního úkolu si klade majitel domu na sklonku života, mladí lidé na začátku produktivního života, postavy nejrůznějších věků i profesí. Jsou to otázky kladené člověkem jakožto myslícím tvorem. „Jsme jako můra, která nechápe sklo, po kterém leze?“ a „Pro koho – kde – jsme můry a mravenci my?“ V defilé postav se relativizuje čas a prostor, historická společenská zkušenost i rozumové poznání člověka. Myšlenka, že „lidi rozděluje různá úroveň myslí a srdcí“, může způsobovat chaotický pocit, ale také naději na nekonečnou možnost uspořádání našich vesmírů. Hra napsaná v roce 1969 byla u nás dosud uvedena jen dvakrát, a to vždy v pražském Činoherním klubu v autorově režii. První uvedení mimo její „domovskou“ scénu uvidíte ve Slováckém divadle v režii Zetela.

Ladislav Smoček

(* 24. srpna 1932, Praha) je český spisovatel, dramatik a divadelní režisér. Pochází z vojenské rodiny, jeho otec byl důstojníkem Československé armády. Po maturitě na plzeňském gymnáziu (1951) vystudoval divadelní režii na pražské DAMU v roce 1956. K jeho spolužákům na DAMU patřil např. Václav Hudeček, k profesorům např. František Salzer. Svou uměleckou dráhu zahájil v Městském divadle v Benešově (1956–1957), poté působil v brněnském Divadle Julia Fučíka (1957–1960), v letech 1960–1963 byl režisérem Laterny magiky. Později přešel do Státního divadelního studia, v jehož struktuře pomáhal spolupracovat v roce 1965 legendární pražský Činoherní klub, jehož se natrvalo stal kmenovým dramatikem a režisérem. V letech 1992–1993 byl režisérem Divadla na Vinohradech, a i později zde režíroval jako host. Pohostinsky také pravidelně režíruje v plzeňském Divadle Josefa Kajetána Tyla, příležitostně i na dalších divadelních scénách (Národní divadlo, Divadlo Ungelt, Divadlo Bez zábradlí), od 60. let 20. století spolupracuje s filmem a televizí jako herec epizodních rolí, scenárista a režisér. Velmi často hostuje v zahraničí, jeho hry jsou opakovaně uváděny i na zahraničních divadelních scénách.

2. středa v 17.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		
3. čtvrtek v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
4. pátek v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
5. sobota v 16.30	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
5. sobota v 19.00	István Örkény Rodina Tótů	předplatné 2018	R 2018
5. sobota v 19.30	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO, 65. repríza	ZŠ UNESCO UH
9. středa v 17.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		V
9. středa v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
10. čtvrtek v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
10. čtvrtek v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna – š
11. pátek v 10.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži	veřejná generální zkouška	
11. pátek v 19.00	Na kus řeči s Pavlem Šupinou	speciální beseda k inscenaci Dva úplně nazí muži	Kafe Uprostřed (UH)
12. sobota v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži	premiéra	P
14. pondělí v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		Y
14. pondělí v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
16. středa v 18.00	Karolína Světlá Kříž u potoka	divadelní festival Zaráz	U
17. čtvrtek v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic	30. repríza, divadelní festival Zaráz	
17. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
18. pátek v 10.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		š
18. pátek v 10.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO, uzavřené představení, divadelní festival Zaráz	ZŠ UNESCO UH
19. sobota v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka	předplatné 2018	L 2018
20. neděle ve 14.00	Eberhard Streul Papageno hraje na kouzelnou flétnu	host SD: Národní divadlo Brno	Pohádka 14
20. neděle v 17.00	Eberhard Streul Papageno hraje na kouzelnou flétnu	host SD: Národní divadlo Brno	Pohádka 17
21. pondělí v 10.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		Senior
22. úterý v 10.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		Senior 2
23. středa v 17.00	István Örkény Rodina Tótů		N
23. středa v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
26. sobota v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		G
26. sobota v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO, 70. repríza	ZŠ UNESCO UH
27. neděle v 19.00	Felix Mitterer Pardál	host SD: Divadlo Ungelt Praha	
30. středa v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
31. čtvrtek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		J
31. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH

Leden

1. pátek v 10.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro	veřejná generální zkouška	
1. pátek v 19.00	Na kus řeči s Pavlem Šupinou	speciální beseda k inscenaci Kosmické jaro	Kafe Uprostřed (UH)
2. sobota v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro	premiéra	P
3. neděle ve 14.00	Tereza Karpianus Červená Karkulka	host SD: Divadlo Lampion Kladno	Pohádka 14
3. neděle v 17.00	Tereza Karpianus Červená Karkulka	host SD: Divadlo Lampion Kladno	Pohádka 17
4. pondělí v 8.45	Tereza Karpianus Červená Karkulka	host SD: Divadlo Lampion Kladno	š
4. pondělí v 10.30	Tereza Karpianus Červená Karkulka	host SD: Divadlo Lampion Kladno	š
4. pondělí v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		Y
5. úterý v 18.00	Karolína Světlá Kříž u potoka		E
5. úterý v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna
6. středa v 17.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		M
7. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		B
8. pátek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
8. pátek v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
9. sobota v 16.30	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
9. sobota v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		A
9. sobota v 19.30	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
10. neděle v 17.00	Herman Melville Bílá velryba		JUNIOR
11. pondělí v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
12. úterý v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	derniéra	
13. středa v 10.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)	125. repríza	š
14. čtvrtek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		X
16. sobota v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		C
17. neděle v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		F
19. úterý v 18.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		T
20. středa v 17.00	István Örkény Rodina Tótů		O
20. středa v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
21. čtvrtek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		Q
22. pátek v 19.00	David Seidler Králova řeč		
23. sobota v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		R
24. neděle v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		H
25. pondělí v 10.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		Senior
26. úterý v 10.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		Senior 2
28. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		K

Únor

Počasí

Divadelně meteorologický model pro měsíce leden a únor

Vážení a milí čtenáři, v tuto chvíli, kdy píší tyto řádky, je prosinec. A já mám psát o tom, jaké bude počasí během následujících měsíců ledna a února? Nevím. Prostě nevím. A je nutné přiznat, že ani netuším. Popravdě, každý řekne něco jiného. Ten tohle, jiný zase tamto. Kupodivu, názory se liší. A přiklánět se od jednoho ke druhému, když je vidět, že ten první není tak, jak původně byl, to není nic pro mě. Zkrátka, těžko říct. Nehledě na to, že je to jednou tak a podruhé jinak. Mění se to. Jako počasí. Já sám jsem myslel, že je to trochu jinak, než to vypadá. Ale ve skutečnosti je to možná naopak. Předpovědi jsou různé. Mezi jednou a druhou je rozdíl. O třetí ani nemluvím. Nemohu to ani objektivně posoudit. Chtěl bych napsat něco, co by bylo pravdivé, ale vždy mi do toho něco vlezle. Jednou je to támhleto, jindy zase tohle. Anebo něco jiného, podobného. Myšlenky se mi toulají kolem jedné věci a po chvíli zase kolem jiné. Chci mít nadhled, ale vždy to dopadne takhle. Přesněji řečeno: to co bylo včera, dnes už není. A kdo ví, co přinese zítřek. Vím, že mě chápete. Každý máme něco. Někdo třeba prožívá něco podobného a jiný zase něco zcela jiného. Nebo to můžete mít stejně jako já. Tak či tak, ve skutečnosti je to vždy proměnlivé. Podíváte-li se na to ale z globálního hlediska, je to přesně tak, jak říkám. Takže mám vlastně pravdu. Jedno je však jisté, milí čtenáři. Bude zima.

S přáním všeho nejlepšího
do nového roku 2019,

Váš Petr Čagánek

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube